

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: E. O.
zastoupený JUDr. Petrem Kučerou, Ph.D., advokátem
v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2018, č.j. OAM-44/ZA-
ZA12
ZA15-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl v záhlaví specifikované rozhodnutí žalovaného, který shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a tak rozhodl o zastavení řízení o

udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona. Zároveň rozhodl, že státem příslušným k posouzení podané žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), Spolková republika Německo (dále jen „SRN“).

2. Žalobce současně podal návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, který odůvodnil tím, že jeho předání na základě Dublinského nařízení není možné, protože podmínky pro žadatele o mezinárodní ochranu v SRN jsou v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv EU, a proto je potřeba aplikovat čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. V souvislostech poukázal na nálezy Ústavního soudu č. III. ÚS 2331/14 ze dne 18. 9. 2014. Krajský soud usnesením ze dne 23. 2. 2018 rozhodl, že žalobě se odkladný účinek nepřiznává.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že správní orgán porušil ust. § 3, § 50, § 52 a § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věcí, nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení nejavo, neprovedl potřebné důkazy a v neposlední řadě jeho odůvodnění je nedostatečné. Pochybil rovněž tím, že nezhvažil aplikaci čl. 3 odst. 2 a čl. 17 Dublinského nařízení a porušil čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) spolu s ust. § 2 odst. 1 správního řádu, jelikož nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, kdy žalobci při předání do SRN hrozí minimálně ponižující zacházení. Ustanovený zástupce žalobce posléze doplnil žalobu, a to dne 22. 2. 2017, kdy uvedl, že s ohledem na skutkové okolnosti měl žalovaný uplatnit čl. 17 Dublinského nařízení a o žádosti žalobce měl věcně rozhodnout a to zejména s ohledem na to, že návrat zpět na území SRN může žalobce reálně ohrozit na jeho životě. Za skutkové okolnosti v doplnění žaloby žalobce označil opakované vyhrožování ze strany soukromé osoby, konkrétně ze strany otce žalobcova učně, na kterého z důvodu jeho neopatrnosti spadlo vozidlo, v důsledku čehož zůstal chlapec ochrnutý. Jeho otec následně psychicky vydíral a fyzicky napadal žalobce, který z tohoto důvodu měnil místa bydliště a zaměstnání, ovšem útočník ho vždy dohledal. Žalobci proto nezbylo než opustit zemi původu. Svým návratem domů by žalobce riskoval ohrožením vlastního života. Důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu tak pro žalobce byla obava o jeho život. Žádost podal v SRN. Vzhledem k velice špatnému zacházení s žalobcem v SRN žalobce požádal o mezinárodní ochranu na území České republiky. Žalobce má proto důvod pro udělení mezinárodní ochrany dle ust. §12 písm. b) zákona o azylu za naplněný, konkrétně se domnívá, že jej lze podřadit pod příslušnost k určité sociální skupině.
4. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém písemném vyjádření ze dne 2. 3. 2018 reagoval na žalobní námitku žalobce, uvedl, že s názorem o nesprávnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí, odkazuje na obsah správního spisu a samotné rozhodnutí ve věci, s tím, že bylo

postupováno v souladu s Dublinským nařízením i jednotlivými ustanoveními správního řádu. Dále uvedl, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III. Dublinského nařízení, které by určilo příslušnost České republiky či konkrétního členského státu k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 22. 1. 2018 na území České republiky. Na základě lustrace provedené v databázi EUODAC bylo zato zjištěno, že žalobce požádal dne 27. 9. 2017 o udělení mezinárodní ochrany na území SRN, jakožto prvním členském státě. Dne 19. 1. 2018 obdržel žalovaný informaci, že Spolková republika Německo uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. Žalovaný má za to, že v napadeném rozhodnutí správně a dostatečně posoudil, že žalobce nesplňuje žádné z kritérií vyjmenovaných v kapitole III Dublinského nařízení, a proto v jeho případě správně aplikoval „zbytkové“ kritérium obsažené v čl. 3 odst. 2 tohoto nařízení, podle něhož platí, že *"[p]okud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána"*. Tímto státem je v případě žalobce SRN. Žalovaný ve svém vyjádření dále uvádí, že v napadeném rozhodnutí dostatečně posoudil i další podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení a dospěl k závěru, že v případě SRN neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů, které by s sebou nesly riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU. V podrobnostech odkázal žalovaný na obsah správního spisu, zejména pak na odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 4). Co se týče námitky týkající se neaplikace čl. 17 Dublinského nařízení, žalovaný podotkl, že v případě čl. 17 se jedná o tzv. doložku svrchovanosti, která ponechává členskému státu možnost posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i přesto, že příslušným je dle kritérií jiný členský stát. Jde o správní uvážení daného členského státu rozhodnout, že řízení o mezinárodní ochraně provede sám a přenesení tak příslušnost k meritornímu rozhodnutí o žádosti sám na sebe (tzv. atrakce). Daný článek žádné konkrétní důvody nestanovuje a je tak výhradně na správním uvážení členského státu (resp. příslušného státního orgánu). Jedná se tak výhradně o oprávnění státu, nikoliv oprávnění žadatele. Na jeho aplikaci není právní nárok, a proto není užití institutu diskrečního oprávnění vynutitelné, a to ani soudní cestou. Žalovaný si je vědom současné judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), kde se soud vyslovil, že v případech hodných zvláštního zřetele je nutné odůvodnit nevyužití diskrečního oprávnění (viz např. rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017, č.j. 2 Azs 222/2016-24 či rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2017, č.j. 6 Azs 16/2017-61). Nejvyšší soud vyslovil nutnost mezi okolnosti hodné zvláštního zřetele zařadit tvrzení o existenci družky či přítelkyně na území ČR. Žalovaný pak odkazuje na rozsudek téhož soudu ze dne 28. 3. 2017, č.j. 6 Azs 16/2017-61, dle kterého shora uvedené závěry neznamenají, že správní orgán má povinnost diskreční oprávnění aplikovat, má se však otázkou jeho nevyužití zabývat s ohledem na specifické okolnosti hodné zřetele. V případě žalobce je žalovaný toho názoru, že své povinnosti dostal, tvrzení žalobce (pobyt jeho bratrance na území ČR, jakožto žadatele o mezinárodní ochranu) při posuzování možnosti využití diskrečního oprávnění zvažoval (str. 5 napadeného rozhodnutí), přičemž nepřekročil zákonné limity svého správního uvážení. NSS (rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017, č.j. 2 Azs 222/2016-24) dovodil, že limitem tzv. správního uvážení k čl. 17 Dublinského nařízení je

povinnost státu zabývat se případy vykazujícími okolnosti hodné zvláštního zřetele, tedy tam, kde by neposouzení možných důsledků postoupení žádosti příslušnému členskému státu mohlo vést k nenaplnění smyslu Dublinského nařízení – tj. nezajištění účinné mezinárodní ochrany. Dle žalovaného skutečnost, že na území ČR se nachází žalobcův bratranec, který je v naprosto stejném postavení jako jmenovaný (žadatel o mezinárodní ochranu, u kterého se řeší dublinské řízení do SRN), nepředstavuje závažný rodinný důvod, pro který by správní orgán měl z humanitárních důvodů či z důvodů solidarity využít čl. 17 Dublinského nařízení. Žalovaný zároveň odmítl, že by napadené rozhodnutí bylo v části týkající se zhodnocení čl. 17 Dublinského nařízení formalistické. Má za to, že svůj závěr dostatečným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil v napadeném rozhodnutí a to v souladu s výše uvedenou judikaturou NSS. K žalobnímu bodu namítajícímu porušení § 12 písm. b) zákona o azylu se dle žalovaného nelze vyjádřit, jelikož napadené rozhodnutí žalovaného je rozhodnutím výhradně o určení příslušnosti členského státu, který je odpovědný za meritornímu posouzení dané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nelze pak ani předvídat meritorní posouzení žádosti ze strany SRN. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno napadené rozhodnutí žalovaného, proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Jednání krajského soudu

6. Při nařízeném jednání dne 12. 4. 2018 zástupkyně žalobce konstatovala, že žalovaný měl možnost využít v daném řízení aplikace článku 17 Dublinského nařízení, avšak této možnosti nevyužil. Postup žalovaného tak označila za formalistický a vyjádřila přesvědčení, že důvody pro použití článku 17 uvedené právní úpravy naplněny byly. Z toho důvodu žádala, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno. Pověřená pracovnice žalovaného zdůraznila, že diskreční ustanovení článku 17 Dublinského nařízení bylo ze strany žalovaného posouzeno v souladu se závaznou judikaturou NSS a má za to, že se žalovaný s touto otázkou v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal. Odkázala rovněž na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a na vyjádření žalovaného ze dne 2. 3. 2018.

V. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), kdy žalobu shledal nedůvodnou.
8. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí, kterým žalovaný shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou; státem příslušným k posouzení podané žádosti je dle žalovaného SRN.
9. Ze správního spisu plyne, že žalobce dne 15. 1. 2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na Příjímacím středisku cizinců Zastávka. Dne 22. 1. 2017 poskytl žalovanému bližší údaje k podané žádosti: v lednu 2017 vycestoval z Gruzie autobusem do Turecka, odkud odjel po 2 měsících kamionem v „tajném prostoru“ do Itálie (Bari, Neapol, Miláno). V Itálii ztratil cestovní doklad. Z Itálie jel dne 19. 9. 2017 autobusem do Německa, kde požádal dne 20. 9. 2017 o mezinárodní ochranu a pobýval až do 15. 1. 2018, kdy odjel Flix Busem do České republiky. Jako důvod podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl opakované útoky ze strany otce učně (žalobce je

automechanik), který si u něj při práci poranil páteř, když na něj spadlo auto. Otec chlapce ho fyzicky opakovaně napadal, z tohoto důvodu měnil žalobce jak místo svého pobytu, tak práci. Pokaždé ho však otec dohledal, jednou dokonce s třemi dalšími muži. Z tohoto důvodu se žalobce rozhodl opustit Gruzii. V rámci pohovoru, který se konal téhož dne žalobce doplnil, že požádal o mezinárodní ochranu v ČR z toho důvodu, že Česká republika je povahově bližší Gruzíncům. V České republice je spolu s ním v táboře jeho bratranec. Dále uvedl, že SRN již zamítla jeho žádost o mezinárodní ochranu, proti rozhodnutí se odvolal, výsledkem bylo opět negativní rozhodnutí, ve kterém bylo již uvedeno, že má opustit zemi. V SRN měl problémy s dolní končetinou, lékaři v táboře mu však pouze předepsali opakovaně léky a poskytovali masti. Nic nezabíralo, bolesti má stále. Domníval se, že jej pošlou na vyšetření, to se ovšem nestalo. V táboře v SRN jej obvinili, že s cizím dokladem převzal cizí výplatu, vysvlékli ho všem na očích, přestože to nebyla pravda a dožadoval se shlédnutí záznamů z kamer. Na jeden den ho zadrželi, žádné vysvětlení mu neposkytli. Po poučení o tzv. Dublinském systému, konkrétně pak způsobu příslušnosti k vyřizování žádostí o mezinárodní ochranu uvedl, že do SRN nepojede, že se odvolá.

10. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že v daném případě není naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III Dublinského nařízení, které by určilo příslušnost České republiky či jiného členského státu k posouzení žádosti (ve smyslu čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení). Aplikoval tedy pravidlo stanovené v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Uvedl, že žalobce podal dne 27. 9. 2017 žádost o mezinárodní ochranu v SRN. V případě SRN zároveň neexistují závažné důvody domnívat se, že zde dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalovaný proto dne 17. 1. 2018 požádal SRN o přijetí žalobce zpět na své území a posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal v ČR. Dne 19. 1. 2018 žalovaný obdržel informaci, že SRN uznala svou příslušnost k posouzení žádosti žalobce.
11. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, *„je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie.“* Podle § 25 písm. i) téhož zákona se řízení (o žádosti o udělení mezinárodní ochrany) zastaví, je-li žádost nepřipustná.
12. Přímo použitelným předpisem Evropské unie, na který citované ustanovení zákona o azylu odkazuje, je Dublinské nařízení. Podle čl. 3 odst. 1 uvedeného nařízení platí, že: *„Členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.“* Podle čl. 3 odst. 2 věty první téhož nařízení platí, že: *„Pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“* Druhá věta tohoto ustanovení upravuje výjimku z přemístění žadatele z důvodů systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v příslušném členském státě.
13. V dané věci nepřicházela v úvahu možnost aplikace tzv. diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení, neboť tohoto lze využít jen v případech, kdy je příslušnost určena dle čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, nikoliv dle čl. 3

odst. 2 nařízení, tedy na základě tzv. „zbytkového“ kritéria (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016 – 34).

14. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí vypořádal s otázkou možné aplikace jednotlivých kritérií uvedených v kapitole III Dublinského nařízení přezkoumatelným způsobem.
15. Krajský soud tedy souhlasí s žalovaným, že v daném případě nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III Dublinského nařízení, které by určilo příslušnost České republiky či jiného členského státu k posouzení žádosti žalobce.
16. Pokud jde o aplikaci pravidel obsažených v čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, ze správního spisu je zřejmé, že prvním členským státem, ve kterém žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, je SRN. Ostatně samotný žalobce tuto skutečnost potvrdil.
17. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení platí: *„Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát. Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.“*
18. Uvedená úprava byla přijata v reakci na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a judikaturu Soudního dvora, který mimo jiné konstatoval, že evropský azylový systém je vystaven na zásadě vzájemné důvěry a předpokladu, že zacházení s žadateli o azyl v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv Evropské unie, Ženevské úmluvy i Úmluvy. Tedy že každý členský stát je bezpečnou zemí a žadatele o mezinárodní ochranu je do něj možné přemístit. Dovodil však, že tato domněnka je vyvratitelná, neboť nelze vyloučit, že systém v praxi v určitém členském státě naráží na závažné funkční problémy, tudíž existuje riziko, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto státu vystaveni zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy. Možnost vyvrácení domněnky nicméně neznamena, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit. Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systémovým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 – 40).
19. Judikatura správních soudů dovodila, že žalovaný je v odůvodnění rozhodnutí, kterým vyslovuje, že státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle čl. 3 Dublinského nařízení jiný členský stát, povinen zabývat se vždy také tím, zda přemístění žadatele do takto určeného členského státu není vyloučeno z důvodu existence systémových nedostatků azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve

smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Azs 248/2014 – 24). Žalovaný tak v nyní posuzované věci učinil a dospěl k závěru, že azylové řízení ani podmínky příjmu žadatelů v SRN nevykazují závažné systémové nedostatky ve výše uvedeném smyslu (srov. str. 4 napadeného rozhodnutí, obdobně také vyjádření žalovaného k žalobě, k jeho shrnutí viz výše).

20. Žalobce tyto závěry zpochybnil předně v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě. Tento návrh však odůvodnil pouze povšechným tvrzením, podle něž jeho předání na základě nařízení Dublin III není možné, protože podmínky pro žadatele o mezinárodní ochranu v SRN jsou v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv EU. Uvedené tvrzení již ale blíže nerozvedl, a to ani v doplnění žaloby, kde bez dalšího pouze konstatoval, že návrat zpět na území SRN jej může reálně ohrozit na životě. Ke způsobu, jakým s ním bylo v táboře v SRN zacházeno, se žalobce vyjádřil pouze v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 1. 2018 (viz bod [8]). Ani žalobcem popsany způsob zacházení však nelze podřadit pod existenci systémových nedostatků azylového řízení nebo podmínek přijetí žadatelů v SRN ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení.
21. Nad rámec výše uvedeného krajský soud konstatuje, že mu není známo ani z jeho úřední činnosti (tj. z jeho rozhodovací praxe v jiných obdobných případech), že by v SRN panovala situace, která by činila přemístění žadatelů o mezinárodní ochranu do tohoto státu nemožným s ohledem na čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Tedy že by zde docházelo k systémovým nedostatkům v azylovém řízení nebo v podmínkách přijetí žadatelů srovnatelným s nedostatky, které v minulosti vedly k závěru o nutnosti zastavit přemísťování žadatelů z těchto důvodů například do Řecka či do Maďarska (respektive v individuálních případech do Itálie). Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967, nevydal ohledně SRN žádné stanovisko požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu do této země. Na úrovni Evropské unie, ať již jejich jednotlivých výkonných orgánů či Soudního dvora Evropské unie, tak ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva, nebylo vydáno žádné rozhodnutí, které by v současné době jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v SRN, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 Azs 324/2016 – 38).
22. K námitce žalobce, týkající se porušení § 12 písm. b) zákona o azylu se, stejně jako žalovaný, krajský soud nevyjadřuje, neboť napadené rozhodnutí je rozhodnutím výhradně o určení příslušnosti členského státu, který následně žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany meritorně posoudí.

V. Závěr a náklady řízení

23. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu,

kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 12. dubna 2018

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně